EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

6. märts 2008 *

Kohtuasjas C-98/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Højestereti (Taani) 19. veebruari 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 21. veebruaril 2007, menetluses

Nordania Finans A/S,

BG Factoring A/S

versus

Skatteministeriet,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász ja J. Malenovský (ettekandja),

kohtujurist: Y. Bot,
kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

* Kohtumenetluse keel: taani.

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. detsembri 2007. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Nordania Finans A/S ja BG Factoring A/S, esindajad: advokaadid H. S. Hansen ja T. K. Kristjánsson,

– Taani valitsus, esindaja: B. Weis Fogh, keda abistas advokaat K. Lundgaard Hansen,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: D. Triantafyllou ja S. Schønberg,

olles 13. detsembri 2007. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23; edaspidi „kuues direktiiv") artikli 19 lõike 2 tõlgendamist.

2 See taotlus esitati Taani äriühingute Nordania Finans A/S-i (edaspidi „Nordania Finans") ja BG Factoring A/S-i (edaspidi „BG Factoring"), kes on BG Erhvervsfinans A/S (edaspidi „BG Erhvervsfinans") õigusjärglased, ning Skatteministeriet'i (maksu- ja aktsiisiministeerium) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab Erhvervsfinansi õigust oma üldkuludelt käibemaks osaliselt maha arvata.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Kuuenda direktiivi põhjenduse 12 kohaselt:

„[…] mahaarvamist reguleerivad eeskirjad tuleks ühtlustada sedavõrd, kuivõrd need mõjutavad tegelikult kogutavaid summasid; mahaarvatavat osa tuleks kõikides liikmesriikides arvutada samal viisil".

4 Kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 5 sätestab:

„Kauba ja teenuste puhul, mida maksukohustuslane kasutab seoses nii lõigetes 2 ja 3 sätestatud tehingutega, mille puhul võib käibemaksu maha arvata, kui ka seoses tehingutega, mille puhul käibemaksu maha arvata ei või, võib maha arvata üksnes käibemaksu selle osa, mis tekib esimesena nimetatud tehingutest.

Nimetatud osa määratakse artikli 19 kohaselt kindlaks kõikide maksukohustuslase tehingute kohta.

[…]”

5 Kuuenda direktiivi artikkel 19 „Mahaarvatava osa arvutamine” on sõnastatud järgnevalt:

„Artikli 17 lõike 5 esimese lõigu kohaselt mahaarvatav osa on murdarv, milles:

– lugeja on artikli 17 lõigete 2 ja 3 kohaselt käibemaksu mahaarvamise aluseks olevate tehingutega seotud aastakäibe käibemaksuta kogusumma,

– nimetaja on artikli 17 lõigete 2 ja 3 kohaselt käibemaksu mahaarvamise aluseks olevate lugejas sisalduvate tehingutega ning käibemaksu mahaarvamisele mittekuuluvate tehingutega seotud aastakäibe käibemaksuta kogusumma. Liikmesriigid võivad nimetajasse lisada ka toetuste summa, v.a artikli 11 A osa lõike 1 punktis a nimetatud toetused.

Osa määratakse kindlaks aasta kohta, esitatakse protsendina ning ümardatakse arvuni, mis ei ole suurem järgmisest ühikust.

2. Erandina lõike 1 sätetest jäetakse mahaarvatava osa väljaarvutamisel kõrvale käive, mis on tekkinud maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavate kapitalikaupade tarnimisest. Välja jäetakse ka artikli 13 B osa punktis d nimetatud tehingutega seotud käive, kui tegemist on juhuslike tehingutega, ning juhuslike kinnisvara- ja finantstehingutega seotud käive. Kui liikmesriigid kasutavad artikli 20 lõikes 5 sätestatud võimalust kapitalikaupade puhul korrigeerimist mitte nõuda, võivad nad mahaarvatava osa arvutamisel arvesse võtta ka kapitalikaupade võõrandamise tehingud.

[…]”

6 Kuuenda direktiivi artikkel 20, mis kehtestab teatud reeglid mahaarvamise korrigeerimiseks, näeb ette:

„1. Esialgset mahaarvamist korrigeeritakse liikmesriikide kehtestatud korras […]

[…]

2. Kapitalikaupade puhul jagatakse korrigeerimine viie aasta peale, kaasa arvatud aasta, mil kaup omandati või toodeti. […]

[…]

3. Korrigeerimisperioodil võõrandamise korral loetakse, et maksukohustuslane kasutas kapitalikaupa majandustegevuse eesmärgil korrigeerimisperioodi lõpuni. […]

[…]

4. Lõigete 2 ja 3 kohaldamisel võivad liikmesriigid:

– määratleda kapitalikauba mõiste,

[…]

5. Kui mõnes liikmesriigis oleks lõigete 2 ja 3 kohaldamise praktiline mõju tühine, võib see liikmesriik, arvestades artiklis 29 sätestatud konsulteerimist, loobuda nimetatud lõigete kohaldamisest, võttes arvesse konkurentsi moonutamise vältimise vajadust, üldist maksudealast mõju kõnealuses liikmesriigis ning halduse lihtsustamise vajadust.

[…]”

Siseriiklikud õigusnormid

7 Kuues direktiiv on Taani õigusesse üle võetud käibemaksuseadusega (momsloven). Selle seaduse 18. mai 1994. aasta redaktsioonis sätestab artikli 38 lõige 1:

„Kaupade ja teenuste puhul, mida registreeritud ettevõtja kasutab nii eesmärkidel, mille puhul võib vastavalt artiklile 37 käibemaksu maha arvata, kui ka teistel majandustegevuse eesmärkidel, võib maha arvata maksu selle osa, mis on proportsionaalne registreerimisele kuuluvast tegevusest tekkiva käibega. Käibe arvutamisel jäetakse kõrvale käive, mis on tekkinud majandustegevuseks kasutatavate kapitalikaupade tarnimisest. Kapitalikaupade all mõeldakse masinaid, sisustust ja muud käibevara, mille müügihind (ilma käesolevas seaduses ette nähtud maksuta) ületab 50 000 Taani krooni [alates 1996. aastast 75 000 Taani krooni] […]"

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

8 Nordania Finans ja BG Factoring on kaks samasse kontserni kuuluvat äriühingut, mis on tekkinud kontserni ümberkujundamise teel pärast Erhvervsfinansi likvideerimist aastal 2001.

9 Aastatel 1995–1998 tegeles Erhvervsfinans sõidukite liisimise ja müümisega, millelt arvestati käibemaksu. Aastal 1998 puudutas see tegevus 4500 sõidukit. Erhvervsfinans tegeles ka käibemaksust vabastatud finantsteenuste osutamisega. Seega pidi ta

arvutama osa, et määrata kindlaks summa, millega seoses oli tal õigus oma üldkuludelt käibemaks osaliselt maha arvata.

10 Selle arvutamise käigus arvestas Erhvervsfinans ka liisingulepingute lõppedes sõidukite müügist tekkinud käivet. Niisiis leidis ta, et nende sõidukite puhul ei olnud tegemist „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavate kapitalikaupade[ga]" kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 tähenduses.

11 17. novembri 1999. aasta otsuses ei olnud Taani kohalik maksuhaldur selle hinnanguga nõus, leides, et nimetatud sõidukid olid sellised kaubad ja et seega ei saanud nende müügist tulenevat käivet mahaarvatava osa arvutamisel arvestada.

12 Erhvervsfinans vaidlustas selle otsuse Landsskatteretis (maksukohus), kes rahuldas tema kaebuse 27. aprilli 2001. aasta määrusega.

13 Skatteministeriet esitas selle määruse peale apellatsioonkaebuse Østre Landsretile (Ida ringkonnakohus), kes muutis Landsskattereti otsust 16. detsembri 2003. aasta kohtuotsusega, leides, et asjaomased sõidukid kujutasid endast kapitalikaupu,

14 Nordania Finans ja BG Factoring, kellele Erhvervsfinansi õigused olid vahepeal üle läinud, vaidlustasid selle kohtuotsuse 9. veebruaril 2004 Højesteretis (ülemkohus).

15 Nende asjaolude tõttu otsustas Højesteret menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas kuuenda direktiivi […] artikli 19 lõikes 2 sisalduvat väljendit „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavad kapitalikaubad" tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab ka kaupu, mida liisinguga tegelev ettevõtja ostab nii nende liisimise eesmärgil kui liisingulepingu lõppedes nende edasimüümise eesmärgil?"

Eelotsuse küsimus

16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega konkreetselt teada saada, kas kuuenda direktiivi artikli 19 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavad kapitalikaubad" hõlmab ka sõidukeid, mida liisinguga tegelev ettevõtja omandab, nagu põhikohtuasjas, eesmärgiga neid liisida ja seejärel liisingulepingu lõppedes müüa.

17 Sissejuhatava märkusena tuleb meenutada, et ühenduse õigusnormi kohaldamisala kindlaksmääramiseks tuleb ühel ajal arvesse võtta nii selle sõnastust, konteksti kui eesmärke (vt 15. oktoobri 1992. aasta otsus kohtuasjas C-162/91: Tenuta il Bosco, EKL 1992, lk I-5279, punkt 11; 16. jaanuari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-315/00: Maierhofer, EKL 2003, lk I-563, punkt 27, ja 8. detsembri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-280/04: Jyske Finans, EKL 2005, lk I-10683, punkt 34). Lisaks tuleneb nii ühenduse õiguse ühetaolise kohaldamise nõudest kui ka võrdsuse põhimõttest, et ühenduse õigusnorme, mis ei viita otseselt liikmesriikide õigusele nende tähenduse ning ulatuse kindlaksmääramiseks, tuleb tavaliselt kogu ühenduses tõlgendada autonoomselt ja ühetaoliselt ning selleks tuleb arvestada õigusnormi konteksti ja vastava regulatsiooniga taotletavat eesmärki (vt eelkõige 15. juuli 2004. aasta otsus kohtuasjas

C-321/02: Harbs, EKL 2004, lk I-7101, punkt 28, ja 18. oktoobri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-195/06: Österreichischer Rundfunk, EKL 2007 lk I-8817, punkt 24).

18 Selles osas tuleb märkida, et kuuenda direktiivi artikli 19 lõikes 2 ei sisaldu ühtegi sõnaselget viidet liikmesriikide õigusele selle normi tähenduse ning ulatuse kindlaksmääramiseks ning et artikli 19 lõike 2 sõnastusest endast ei ole võimalik täie kindlusega järeldada, et selles peetakse silmas selliseid kaupu, mis on põhikohtuasjas vaidluse all. Neil asjaoludel tuleb arvesse võtta selle sätte konteksti ja eesmärke.

19 Konteksti osas tuleb meenutada, et kuuenda direktiivi artikkel 19 kuulub selle direktiivi XI jaotisesse, mis sisaldab mahaarvamist reguleerivaid eeskirju. Nimetatud direktiivi artikli 17 lõikes 2 ette nähtud sellise mahaarvamisõiguse eesmärk, mis puudutab maksukohustuslase poolt oma maksustatavate tehingute tarvis omandatud kaupadelt ja teenustelt tasutud sisendkäibemaksu, on leevendada ettevõtja poolt kogu tema majandustegevuse raames tasumisele kuuluva või tasutud käibemaksu koormat. Ühine käibemaksusüsteem tagab seega, et maksukoormus ei oleks diskrimineeriv ühegi majandustegevuse maksukoormuse osas, sõltumata nende eesmärkidest või tulemustest, tingimusel et need tegevused ise on põhimõtteliselt käibemaksuga maksustatud (vt selle kohta eelkõige 8. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-435/05: Investrand, EKL 2007, lk I-1315, punkt 22 ja viidatud kohtupraktika).

20 Kui maksukohustuslane teeb ühtaegu nii maksustatavaid tehinguid, mille puhul saab teha mahaarvamise, kui ka maksust vabastatud tehinguid, mille puhul mahaarvamisõigust ei ole, lubab kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 5 maha arvata üksnes käibemaksu selle osa, mis on proportsionaalne maksustatavatest tehingutest tekkiva käibega. See mahaarvatav osa arvutatakse nimetatud direktiivi artiklis 19 määratletud meetodi kohaselt. Niisiis, nagu on välja toodud kohtujuristi ettepaneku punktis 65, annavad need sätted maksukohustuslasele, kes omandab kaupu või

teenuseid ühtaegu nii maksustatava kui maksust vabastatud tegevuse tarvis, täielikult maha arvata nende kaupade või teenuste ostmisel tasutud käibemaksu osa, mis peab vastama osale, milles kaupu ja teenuseid kasutatakse maksustatud tegevuseks.

21 Selle taustal tuleb märkida, et kui kuuenda direktiivi artikli 19 lõige 1 näeb ette, et mahaarvatav osa on murdarv, milles lugeja on maksustatavate tehingutega seotud käive ja nimetaja on käibe kogusumma, millele võib lisanduda ka toetuste summa, siis sama artikli lõige 2 sätestab, et erandina jäetakse kõrvale maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavate kapitalikaupade tarnimisest tekkinud käive või juhuslike kinnisvara- ja finantstehingutega seotud käive.

22 Nimetatud lõike 2 eesmärk ilmneb Euroopa Ühenduste Komisjoni poolt 29. juunil 1973 Euroopa Ühenduste Nõukogule kuuenda direktiivi kohta tehtud ettepaneku põhjendustest (vt Euroopa Ühenduste Bülletään, lisa 11/73, lk 20), mille kohaselt „[m]ahaarvatava osa arvutamisel tuleb välja jätta selles lõikes nimetatud tegurid, et vältida olukorda, kus need võiksid moonutada selle tegelikku tähendust, kuna need elemendid ei kajasta maksukohustuslase majandustegevust. See puudutab kapitalikaupade müüki ning kinnisvara- ja finantstehinguid, mida teostatakse üksnes juhuslikult, st millel on ettevõtja kogukäibe suhtes vaid teisejärguline või juhuslik tähtsus. Need tehingud jäetakse välja üksnes siis, kui need ei kuulu maksukohustuslase tavapärase majandustegevuse hulka".

23 Selle osas on Euroopa Kohus juba otsustanud, et vastavalt kuuenda direktiivi artiklile 19 seisneb mahaarvatava osa arvutamiseks kasutatava murdarvu lugejast juhuslike finantstehingute väljajätmise mõte täieliku neutraalsuse kindlustamises, mida ühine käibemaksusüsteem tagab. Kui nimetatud lugeja hulka oleks arvatud

maksukohustuslase kõigi selliste finantstehingute tulemused, millel on seos maksustatava tegevusega, isegi kui nende tulemuste saavutamisel ei ole kasutatud neid kaupu või teenuseid, mille eest käibemaks tasumisele kuulub, või neid on selleks kasutatud väga piiratud ulatuses, moonutaks see mahaarvatava osa väljaarvutamist (11. juuli 1996. aasta otsus kohtuasjas C-306/94: Régie dauphinoise, EKL 1996, lk I-3695, punkt 21).

24 Kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 sätete vastuvõtmisel soovis ühenduse seadusandja seega jätta mahaarvatava osa väljaarvutamisel kõrvale kaupade müügist tekkinud käibe, kui see müük on vastava maksukohustuslase igapäevategevuse seisukohalt ebaharilik, ning selleks ei ole vaja segakasutuses olevate kaupade ja teenuste kasutamist viisil, mis oleks proportsionaalne sellest kasutamisest tekkiva käibega. Nagu on rõhutatud kohtujuristi ettepaneku punktis 68, moonutaks nimetatud käibe arvestamine mahaarvatava osa arvutamisel seega mahaarvatava osa leitud suurust, kuna see ei kajastaks enam, millises osas kasutatakse segakasutuses olevaid kaupu või teenuseid maksustatud ja maksust vabastatud tegevuseks.

25 Neil asjaoludel ei saa mõiste „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavad kapitalikaubad" kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 tähenduses hõlmata neid kaupu, mille müügi puhul on tegemist vastava maksukohustuslase tavapärase majandustegevusega. Huvitatud isiku jaoks tähendab selliste kaupade omandamine ja seejärel müümine segakasutuses olevate kaupade ja teenuste igapäevast kasutamist. Kui selline müük kuulub maksukohustuslase tavapäraste ja maksustatavate tegevuste hulka, tuleb sellega seotud käivet arvestada mahaarvatava osa arvutamisel, et see kajastaks paremini seda osa, milles segakasutuses olevaid kaupu ja teenuseid kasutatakse nende tegevuste tarvis, järgides samas eesmärki, et ühine käibemaksusüsteem oleks neutraalne.

26 Kui liisingulepingute lõppemisel on nende lepingute esemeks olevate sõidukite müük, nagu põhikohtuasjas, tavapärane vastava maksukohustuslase jaoks, kes tegeleb sellega oma majandustegevuse raames ja süstemaatiliselt, oleks neutraalsuse

eesmärgiga vastuolus see, kui maksukohustuslane ei saaks selle müügi teostamisega ja seega oma tavapärase majandustegevusega seotud üldkuludelt tasutud käibemaksu osa tegelikult maha arvata. Sellest järeldub, et taolise müügiga seotud käive ei kuulu „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavate kapitalikaupade" alla kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 tähenduses.

27 Seda järeldust ei sea kahtluse alla asjaolu, et Euroopa Kohus leidis nõukogu 11. aprilli 1967. aasta teist direktiivi 67/228/EMÜ kumuleeruvaid käibemakse käsitlevate liikmesriikide õigusnormide ühtlustamise kohta – ühise käibemaksusüsteemi ülesehitus ja rakendamiseeskirjad (EÜT 1967, 71, lk 1303, edaspidi „teine direktiiv") käsitledes, et nimetatud direktiivi artikli 17 esimese lõigu kolmandas taandes olev mõiste „kapitalikaubad" hõlmab kaupu, mida majandustegevuses kasutatuna eristab nende kestvus ja väärtus, mida ei arvestata tavaliselt mitte jooksevkuluna, vaid amortiseeritakse mitme majandusaasta jooksul (1. veebruari 1977. aasta otsus kohtuasjas 51/76: Verbond van Nederlandse Ondernemingen, EKL 1977, lk 113, punkt 12).

28 Verbond van Nederlandse Ondernemingeni kohtuotsuse aluseks olnud asjas pidi eelotsusetaotluse esitanud kohus Madalmaade kehtinud õigusnormide kohaselt kindlaks tegema, kas vähese väärtusega kontoritarbeid võib pidada kapitalikaupadeks, mis tuleks teise direktiivi artikli 17 alusel käibemaksu mahaarvamisõiguse alt välja jätta. Isegi eeldusel, et ettevõtja poolt oma majandustegevuse tarvis ostetud sõidukite puhul on tegemist kapitalikaupadega tõlgenduse tähenduses, mis selles kontekstis teise direktiivi artiklile 17 anti, ei saa üksnes Euroopa Kohtu poolt eespool viidatud Verbond van Nederlandse Ondernemingeni kohtuotsuses väljatoodud kriteeriumide põhjal samas järeldada, et neid sõidukeid saaks kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 kohaldamise tarvis vastavalt kvalifitseerida.

29 Kui kaubad, mida majandustegevuses kasutatuna eristab selgelt nende kestvus ja väärtus, mille tõttu nende soetusmaksumust ei arvestata tavaliselt mitte jooksevkuluna, vaid amortiseeritakse mitme majandusaasta jooksul, jäetaks mahaarvatava osa arvutamisel kõrvale, arvestamata asjaolu, et nende müük liisingulepingu lõppemisel moodustab lahutamatu osa maksukohustuslase igapäevase majandustegevusest, läheks see otseselt vastuollu ühise käibemaksusüsteemi neutraalsuse eesmärgiga.

30 Seetõttu ei lange kapitalikaupade määratlus, mis on ette nähtud kuuenda direktiivi artikli 19 lõikes 2, mis määratleb mahaarvatava osa arvutamise erieeskirjad, tingimata kokku määratlusega, mis on sätestatud teises direktiivis kehtestatud üldiste mahaarvamise eeskirjade rakendamiseks.

31 Tõlgendus, mille Euroopa Kohus andis eespool viidatud Verbond van Nederlandse Ondernemingeni kohtuotsuses, ei ole seega esitatud küsimusele vastamiseks asjakohane.

32 Ka ei oma asjas tähtsust see, et kuuenda direktiivi artikli 20 lõige 4 jätab kapitalikaupade määratlemise liikmesriikide hooleks.

33 Ühest küljest tuleneb nimetatud sätte sõnastusest selgelt, et liikmesriikidele antud õigus kehtib ainult mahaarvamiste korrigeerimise eeskirju kehtestava artikli 20 lõigete 2 ja 3 rakendamisel.

34 Teisest küljest saaks tunnustada liikmesriikide sellist õigust kuuenda direktiivi artikli 19 lõikes 2 määratletud mahaarvatava osa arvutamise eeskirjade rakendamisel üksnes juhul, kui eirata nimetatud direktiivi põhjenduses 12 väljendatud ühenduse seadusandja tahet, et mahaarvatavat osa tuleks kõikides liikmesriikides arvutada samal viisil.

35 Neil asjaoludel ei mõjuta kuuenda direktiivi artiklis 20 määratletud mahaarvamiste korrigeerimise eeskirjad ja selle artikli 19 lõike 2 viimases lauses sisalduv erinorm, mis näevad ette, et mahaarvatava osa arvutamisel arvestatakse ka sama direktiivi artikli 20 lõikes 5 korrigeerimise eeskirjade raames käsitletavate investeerimiskaupade võõrandamisest saadud tulemit, seda tõlgendust, mis tuleb anda kuuenda direktiivi artikli 19 lõike 2 esimese lause kohaselt mahaarvatava osa väljaarvutamisel kõrvale jäetavale kapitalikaupade mõistele, kuna see mõiste tuleb ühenduses kindlaks määrata autonoomselt ja ühetaoliselt.

36 Eeltoodud põhjendustest lähtudes tuleb eelotsuse küsimusele vastata, et kuuenda direktiivi artikli 19 lõikes 2 sisalduvat mõistet „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavad kapitalikaubad" tuleb tõlgendada nii, et see ei hõlma sõidukeid, mida liisinguga tegelev ettevõtja omandab, nagu põhikohtuasjas, nende liisimise ja liisingulepingu lõppemisel nende müümise eesmärgil, kuna nende kaupade müümine nimetatud lepingu lõppedes moodustab lahutamatu osa selle ettevõtja tavapärasest majandustegevusest.

Kohtukulud

37 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud põhikohtuasja poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas artikli 19 lõikes 2 sisalduvat mõistet „maksukohustuslase poolt majandustegevuseks kasutatavad kapitalikaubad" tuleb tõlgendada nii, et see ei hõlma sõidukeid, mida liisinguga tegelev ettevõtja omandab, nagu põhikohtuasjas, nende liisimise ja liisingulepingu lõppemisel nende müümise eesmärgil, kuna nende kaupade müümine nimetatud lepingu lõppedes moodustab lahutamatu osa selle ettevõtja tavapärasest majandustegevusest.

Allkirjad